

Budapest Környéki Törvényszék, mint első fokon eljáró bíróság(korábban: Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság)
útján, az

Alkotmánybíróság részére

1015 Budapest

Donáti utca 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		BUDAPEST KÖRNYÉKI TÖRVÉNYSZÉK	
Ügyszám: IV/ 0 0 8 4 9 - 0 / 2020		Közigazgatási Kollégiuma	
Érkezett: 2020 MÁJ 18.		Érk.: 2020 -05- 04	
Példány: 1	Kezelőiroda: <i>[Signature]</i>	Érk. módja: személyesen / postán / elektronikusan gyűjtőládában / faxon / email-en	
Melléklet: Tisztelt Alkotmánybíróság!		Ügyszám: K. 701.205/2020	
		Melléklet: Példány: 2	

Alulírott

szám alatti lakos, a továbbiakban: Indítványozó) a P/1 alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján

alkotmányjogi panaszt

terjeszték elő a T. Alkotmánybírósághoz, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontjára figyelemmel, a Kúria, mint felülvizsgálati eljárásban eljáró bíróság Kfv.III.37.093/2020/2. számú döntése ellen, kiterjesztve ennek érdemét Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú jogerős ítéletére az alábbiak szerint.

Kérem, a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtett indokok alapján a Kúria Kfv.III.37.093/2020/2. számú végzésének (P/2. szám alatt csatolva), valamint a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú ítéletének (P/3. szám alatt csatolva) alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott döntéseket semmisítse meg, tekintettel arra, hogy a nevezett bírósági döntések meghozatala során a bíróságok megsértették álláspontom szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz, és (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való alkotmányos alapjogomat. Előadom, hogy a Kúria és a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a fent hivatkozott döntéseikkel megsértették álláspontom szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat, azzal, hogy a jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság továbbá azzal, hogy döntésének meghozatala során a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket súlyosan megsértette, a tárgyi ügyet a jogszabály ellenkező rendelkezése ellenére egyszerűsített perben, kifejezett kérelem ellenére tárgyalás tartása nélkül bírálta el – megsértve ezáltal a Kp. 124. §. (2), (3) és (5) bekezdéseit- akként, hogy nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem, a bizonyítékokat jogszabálysértően értékelte, tévesen állapította meg a tényállást, és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy „az alperes a bizonyítékok mérlegelése során helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az anyai önhiba megállapítható a tekintetben, hogy nem készítette fel a gyermekeket a kapcsolattartásra.” A bíróság ezen megállapításával megsértette a Kp. 85. §. (5) bekezdését, hiszen a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége az alperesi határozatból nem volt megállapítható, különösen úgy, hogy a Kormányhivatal döntése során megsértette a Ket.50. §-át, a 61. §. (1) bekezdését, a 72. §. (1) bekezdés e) pontját, a Ket. 1. §. (1) bekezdését, Ket. 2. §. (3) bekezdését, továbbá

a Ket. 3. §. (2) bekezdésének b) pontját, valamint a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet 33. §. (1), (2) és (4) bekezdését, s a fentiekből kitűnően a felülvizsgálati kérelemmel támadott bírósági határozat is a fent megjelölt jogszabályi helyekbe ütközik

A Kúria továbbá azzal, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta megsértette a Közigazgatási Perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 118. §-át.

Erre tekintettel kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a fent hivatkozott döntések Alaptörvénybe ütközőségét megállapítani szíveskedjen- az ügy érdemére kihatással lévő jogerős döntésre is kiterjedően - és azokat megsemmisíteni szíveskedjen. Ezen túlmenően a hivatkozott ítéletek sértik a jogbiztonság alapelvét is, így ellentétesek az Alaptörvény B. cikkének (1) bekezdésével is, továbbá az R) cikk (2) bekezdésével.

1. Kérelmem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének B. cikk (1) bekezdése (jogállamiság elve), R) cikk (2) bekezdése, XXVIII. Cikk (1) bekezdés és (7) bekezdés (tisztességes eljáráshoz való jog).

2. Kérelmemet személyes érintettségemre tekintettel az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII törvény (Abtv.) 27. §-a és 43. § (1) és (4) bekezdése alapján terjesztem elő.

3. Nyilatkozom arról, hogy - tekintettel arra, hogy nem vagyok közszereplő - **adataim nyilvános kezeléséhez**, illetőleg jelen indítvány nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá, ezért az Abtv. 52. § (5) bekezdése értelmében kérem az adataim zártan történő kezelését.**

4. Nyilatkozom továbbá, hogy a Kúria végzése, és a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által hozott és jelen alkotmányjogi panaszom által kifogásolt döntés ellen rendes jogorvoslatnak helye nincs.

A Kúria döntését jogi képviselőm vette át 2020. március 3. napján, magam tőle kaptam az iratot. A döntés kézbesítésétől számított 60 nap még nem telt el, így a jelen alkotmányjogi panaszom beadása a törvényes határidőben történt figyelemmel az Ügyrend 32. §. (4) bekezdésére. Kijelentem, hogy sem felülvizsgálati eljárás, továbbá sem perújítás, sem jogorvoslat a törvényesség érdekében eljárás nincsen folyamatban.

5. Álláspontom szerint csatoltam minden olyan dokumentumot, mely alkotmányjogi panaszom az Abtv.-ben meghatározott formai követelményeknek való megfelelését igazolja. Erre tekintettel külön hangsúlyozom, hogy amennyiben a t. Alkotmánybíróság további dokumentumok, iratok csatolását látja szükségesnek bármely eljárásjogi vagy anyagi jogi kérdés megítéléséhez, erre az Abtv. 55. § (3) bekezdése értelmében rendelkezésre állok, és – természetesen – maximálisan együttműködök a t. Alkotmánybírósággal.

Ebben a körben hangsúlyozni kívánom, hogy az esetlegesen szükséges további adatok, információk bekérése, azaz hiánypótlásra való felszólítás a t. Alkotmánybíróság számára nem lehetőség, hanem az Abtv. 55. § (3) bekezdése kógens szabálya alapján kötelezettség, így a Beadvány esetleges hiányos volta miatti elutasítása hiánypótlásra való előzetes írásbeli felhívás nélkül a döntés jogellenességére és érvénytelenségére vezet, annak minden konzekvenciájával együtt.

Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB alkotmánybírosag.hu 6 határozat, Indokolás [30]}.

6. Személyes érintettségem a pertörténet alapján nyilvánvaló. Személyes érintettségemet igazolja, hogy a jelzett ítélettel eldöntött perben felperes voltam.

Fentiekre tekintettel a törvényes határidőben a T. Alkotmánybíróság elé tárom fenti alkotmányjogi panaszomat.

INDOKOLÁS

I. Az Alaptörvény vonatkozó szakaszai

B. cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

R. cikk

(...)

„(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

...”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. ...”

II. Az Alkotmánybíróság eljárása

1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a törvény 27. §-ában meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes bírói döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

2. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az ügyben az ítéletét 2019. november 19.-én hozta. Ezen döntés ellen előterjesztettem felülvizsgálati kérelmet, melyet a Kúria nem fogadott be, mely végzését 2020. március 3.-án kézbesítette nekem a bíróság jogi képviselőm útján. Az alkotmányjogi panaszt a törvényes határidőn belül, a kézbesítés időpontjától számított hatvan napon belül nyújtom be.

III. Tényállás, pertörténet és a jogi háttér bemutatása

1. Bevezető

Jelen beadvány fő tárgya a tisztességes eljáráshoz való alapjogomon esett sérelem. A sérelem forrása, hogy a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a vonatkozásomban jogszabálysértő, és Alaptörvénybe ütköző döntést hozott, mely Alaptörvény ellenes, s mely engem hátrányosan érint. A sérelem forrása továbbá, hogy a Kúria végzésével megfosztott a felülvizsgálati eljárás lehetőségétől, tekintettel arra, hogy jogszabálysértő módon alkalmazta a Kp. 118. §-át, tekintettel arra, hogy megállapította, hogy jelen ügyben a befogadás feltételei nem álltak fenn.

A bírói döntés okán engem komoly anyagi hátrány ért, hiszen a jogellenesen kiszabott bírságot meg kellett fizetnem.

Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben én nem kértem, hogy a T. Bíróság a tárgyi ügyet egyszerűsített perben bírálja el, sőt ezzel szemben azt kértem, hogy a T. Bíróság szíveskedjen tárgyalást tartani. Én a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) vonatkozó 5. §. (1) bekezdése alapján nem minősülök az eljárás egyéb résztvevőjének. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmében az eljárás egyéb résztvevőjének kizárólag a tanú, a hatósági tanú, a szakértő, a tolmács, a szemletárgy birtokosa és az ügyfél képviselője minősül, márpedig én a tárgyi közigazgatási eljárásban ügyfélnek minősültem, minősülök. A tárgyaláson kívüli eljárás szabályai szerint a bíróság a Kp. 124. § (5) bekezdése alapján egyszerűsített perben járhat el.

Fentiek értelmében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú ítélete sérti a Kp. 124. §. (2) és (3) és (5) bekezdését, hiszen úgy rendelte el a tárgyi ügy egyszerűsített perben történő elbírálását, hogy én azt a keresetben nem kértem, én egyéb résztvevőnek nem minősülök, ekként egyszerűsített per lefolytatásának nem lett volna helye, minthogy az ügy tárgyaláson kívüli elbírálásának sem, különös tekintettel arra, hogy én tárgyalás tartását kértem, vagyis az ítélet ezen okból is jogszabálysértő. Ezen túlmenően a bíróság végzést sem hozott az egyszerűsített perben való elbírálásáról, ezért is jogszabálysértő az ítélet.

Ebből következően az Alaptörvényben biztosított jogom azzal sérült, hogy az alkotmányellenes és a Kp. 124. §-ba ütköző bírói döntés következtében nem került sor tárgyalás tartására, s a per jogszabálysértően került lefolytatásra egyszerűsített eljárás keretében, s ezáltal sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom.

Sérült továbbá az Alaptörvényben biztosított jogom – bírósághoz fordulás és jogorvoslathoz való jog - azáltal, hogy nem volt lehetőségem arra, hogy a Kúria felülvizsgálati eljárás keretében felülvizsgálja a hivatkozott jogerős döntést, mivel a Kúria tárgyi ügyet tévesen állapította meg, hogy a felülvizsgálat befogadásának Kp. 118. §-ban rögzített feltételei nem állnak fent.

Szükséges hangsúlyoznom, hogy az Alaptörvény mindenki számára biztosítja a pártatlan és jogszabályoknak megfelelő bírósági eljáráshoz való jogot, ebből azonban engem a támadott ítélet, és a Kúria végzése teljes egészében elzárt, megsértve ezáltal a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogomat.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértését jelenti az, ha a bíróságok megsértik az ügyfélnek a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát. Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III.

11.) AB határozat kimondta, hogy „Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat, vagy valamely perben jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. A „tisztes eljárás” (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „igazságos tárgyalás”), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl — különösen a büntetőjogra és — eljárásra vonatkozóan — az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányok és az Emberi Jogok Európai Egyezményének — az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó — eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”. Az Alkotmánybíróság a fenti határozatban idézetteket megerősítve a 19/2015. (VI. 15.) AB határozatban rögzítette, hogy: „A kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen.”

2. Tényállás, Pertörténet

1. [REDACTED] 2016. október 22. napján postára adott kérelemmel fordult a hatóság felé kapcsolattartás végrehajtása iránti a 2016. október 21. és 23. között esedékes kapcsolattartási alkalomra vonatkozóan. A kérelemben előadta, hogy 2016. október 21.-én nem tudott élni a kapcsolattartás jogával, 17.27-től jelezte, hogy várja a gyermekeket, csöngetett a kapun, senki nem válaszolt. Erre tekintettel kérte [REDACTED] számonkérését és szankcionálását.
2. Kérelmét a [REDACTED] Kormányhivatal [REDACTED] Hivatala — helyesen — PE05/GYAM/224-90/2018. számú 2018. szeptember 7.-én kelt határozatával elutasította, mely döntés ellen [REDACTED] határidőben fellebbezéssel élt. Az elsőfokú gyámhatóság a fellebbezéssel nem értett egyet, döntését visszavonni nem kívánta. A határozatot P/4 szám alatt csatolom. Az elsőfokú gyámhatóság a fellebbezéssel nem értett egyet, döntését visszavonni nem kívánta.

A kérelmezett időpontban a Budakörnyéki Járásbíróság 8.P.20.760/2014/34. és 8.P.20.760/2014/69. számú végzéseivel szabályozott kapcsolattartás volt folyamatban, mely szerint az édesapa minden páros héten pénteken 17 óra 30 perctől vasárnap 18 óráig volt jogosult a gyermekekkel a kapcsolatot tartani, s őket az anya lakóhelyéről elviheti, és oda köteles őket a kapcsolattartási idő végével visszavinni. A bírósági végzéseket P/5 szám alatt csatolom.

3. A [REDACTED] Kormányhivatal 2018. november 26. napján meghozott PE/GYAM/17-40/2018. ügyiratszámú másodfokú jogerős határozatában az elsőfokú

hatóság végzését megváltoztatta, megállapította, hogy én, mint kapcsolattartásra kötelezett szülő a 2016. október 21. napján kezdődő kapcsolattartás tekintetében a Budakörnyéki Járásbíróság 8.P.20.760/2014/34, és azt részben megváltoztató 8.P.20.760/2014/69. számú jogerős végzéseiben foglaltakat önhibájából megszegte. A gyámhatóság egyúttal elrendelte a Budakörnyéki Járásbíróság 8.P.20.760/2014/34, és azt részben megváltoztató 8.P.20.760/2014/69. számú jogerős végzéseinek a végrehajtását, és engem 15.000 Ft eljárási bírság megfizetésére kötelezett. A határozatot P/6 szám alatt csatolom.

A másodfokú gyámhatóság megállapította, hogy a [REDACTED] kérelméhez csatolt mellékletekben szerepelnek feltételezhetően 2016. október 21.-én az anyának 16.02-kor és 17.27-kor küldött sms üzenetek. A beadványhoz egy fotó is csatolásra került, mely az édesapa állítása szerint róla és az édesanyjáról készült az anya lakóhelye előtt. Rögzítette a határozatában, hogy a [REDACTED] által a 2016. november 22. napján iktatott beadványához csatolt fotók közül, az egyik telefonnal készült fotóról megállapítható, hogy az a kérelemmel érintett 2016. október 21. napján 17.43-kor készült az apa autójában, háttérben az anya ingatlanának kapubejárójával, az autóban ott ült az anyai nagyszülő is.

Az anya nyilatkozata szerint az apa egy órával korábban, 16.30-kor jött kapcsolattartásra az édesanyjával. Állítása szerint az átadás időpontjában nem volt [REDACTED] a helyszínen. Az anya csatolt egy képfelvételt, ami 2016. október 21. napján 16.30-kor lett rögzítve az ingatlan kamerái által, s mely azt hivatott bizonyítani, hogy az apa a kapcsolattartás helyszínén korábban jelent meg.

[REDACTED] a 2016. október 21.-i kapcsolattartás pótlását nem kísérelte meg, kérte, hogy azok elmaradását ne rója a hatóság a terhére. Az eljárás során az elsőfokú hatóság igazságügyi szakértőt rendelt ki, az elkészült szakértői vélemény többek között az anya ellennevelését – egyébként tévesen – állapította meg.

Az elsőfokú hatóság PE-05/GYAM/224-90/2018. számú végzésével az apai végrehajtási kérelmet arra hivatkozással utasította el, hogy az anyai önhiba nem állapítható meg egyértelműen.

A másodfokú hatóság hivatalból megállapított tényállásában azt rögzítette, hogy az anya a kapcsolattartás kezdetére nem készítette fel a gyermekeket sem fizikálisan, sem lelkileg.

4. Tárgyi határozattal szemben 2019. január 6. napján bírósági felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságra, melyben kértem, hogy a bíróság a [REDACTED] **Kormányhivatal PE/GYAM/17-40/2018. ügyiratszámú** másodfokú jogerős határozatát **elsődlegesen** a jogsértés tényét megállapítva **helyezze hatályon kívül, „ex tunc” hatállyal** és szükség esetén kötelezze új eljárásra a kérelmezettet a Kp. 38.§ (1) bekezdés a) pontja, a 89.§ (1) bekezdés a) és b) pontjai és a 92.§ (1) bekezdése alapján. A felülvizsgálati kérelmet P/6 szám alatt csatolom.

Bírósági felülvizsgálat iránti kérelmemben arra hivatkoztam, hogy a másodfokú gyámhivatali határozat sérti a **közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól** szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 50. §-át, hiszen a tényállást nem kellőképpen tisztázta a másodfokú hatóság, a 61. §. (1) bekezdését, hiszen jogszabálysértően alkalmazott kérelmezővel szemben bírságot, továbbá a 72. §. (1) bekezdés e) pontját, hiszen nem tartalmazza a határozat a mérlegelésben szerepet játszó szempontokat és tényeket, így a bírság kiszabása tekintetében figyelembe vett tényeket sem. A határozat a Ket. 1. §. (1) bekezdését, továbbá a 2. §. (3) bekezdést is sérti,

tekintettel arra, hogy a mérlegelési jogkörét a hatóság nem a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolta, bizonyítékokat nem súlyuknak megfelelően értékelte, s döntését nem valóság-hű tényállásra alapozta. Sérti továbbá a hatóság döntése a Ket. 3. §. (2 bekezdésének b) pontját, tekintettel arra, hogy a tényállás tisztázása során nem minden, az ügy szempontjából fontos körülményt vett figyelembe. Sérti továbbá a kérelmezett döntése a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet 33. §. (4) bekezdését.

Kifejtettem azt is, hogy a [REDACTED] Kormányhivatal változatlan tényállás mellett korábbi, illetve későbbi határozatainak is ellentmond a támadott 40. sorszámú végzésében, vagyis ellentétes megállapításokat tesz, s gyakorlatilag azonos tényállás mellett a korábbi végzésekkel szöges ellentétben álló döntést hozott, anélkül, hogy ezt kellőképpen indokolná határozatában.

Hivatkoztam arra, hogy különösen kiemelendő az, hogy míg a **PE/GYAM/17-41/2018** számú végzésben külön kiemelésre került, hogy **„pótlásra előírt lehetőség megkísérlésének hiányában az anyai önhiba vizsgálatára és így végrehajtás elrendelésére a kapcsolattartás elmaradása tekintetében nincs lehetőség”** addig a támadott végzés **ilyet nem tartalmaz, sőt éppen ezzel ellentétesen úgy állapítja meg az anyai önhibát, hogy rögzíti, hogy az apa nem kísérelte meg a pótlást. Vagyis a határozat ellentétes a hatóság azon korábbi és későbbi álláspontjával is, amit a PE/GYAM/17-41/2018 számú határozatban is rögzített, vagyis, hogy „Minthogy a kérelem tárgya az anya felelősségre vonása, azonban a pótlást az apa meg sem kísérelte, ezért az anya a pótlás akadályozásával, zavarásával kapcsolatban semmilyen magatartást nem fejtett ki, így az anyai cselekvés hiányában nyilvánvalóan érdemben nem vizsgálhatóak a cselekvés mögött meghúzódó értelmi, érzelmi motivációk”, annak ellenére, hogy a tényállás gyakorlatilag mindkét esetben, csakúgy mint a korábbi esetekben azonos, az édesapa a pótlási lehetőséggel ezekben az esetekben sem élt. Kifejtettem, hogy a rögzítettek által a másodfokú hatóság megsértette a Gyer. 33. §. (4) bekezdését, s jogszabályellenesen rendelte el a végrehajtást, emellett pedig indokolási kötelezettségének sem tett eleget, hiszen nem fejtette ki végzésében, hogy a korábbi azonos tényállást rögzítő határozataihoz képest milyen okból jutott jelen esetben más megállapításra, s nem fejtette ki a mérlegelésnél irányadó szempontokat sem, illetve e körben iratellenes megállapításokat tesz, így például tévesen megállapította, hogy én az eljárás során nem hivatkoztam arra, hogy az apa kapcsolattartáson való megjelenését ellenőrizte.**

5. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. november 19.-én kelt és 2019. december 2.-án átvett egyszerűsített perben, tárgyaláson kívül hozott 6.K.27.397/2019/15. számú ítéletével a bírósági felülvizsgálati kérelmemet elutasította.
6. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. november 19.-én kelt és 2019. december 2.-án átvett 6.K.27.397/2019/15. számú ítéletével szemben a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 115. §. (1) bekezdése alapján 2019. december 22. felülvizsgálati kérelemmel éltem a Kúriához, melyet 2019. december 30. napján kiegészítettem. A felülvizsgálati kérelmet és kiegészítését P/7 szám alatt csatolom.

7. Felülvizsgálati kérelmemben kértem a T. Kúriát, hogy szíveskedjen a felülvizsgálati kérelmet befogadni, és a **Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15 számú ítéletét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe, R) cikk (2) bekezdésébe, 28. cikkébe, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 50. §-ába, a 61. §. (1) bekezdésébe, továbbá a 72. §. (1) bekezdés e) pontjába, és a Ket. 1. §. (1) bekezdésébe, továbbá a 2. §. (3) bekezdésébe, valamint a Ket. 3. §. (2) bekezdésének b) pontjába, és a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet 33. §. (1), (2) és (4) bekezdésében, valamint a Kp. 85. §. (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseibe ütközés okán a – a Kp. 121. § rendelkezései alapján – helyezze hatályon kívül és utasítsa új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára az ügyben eljáró bíróságot.**

A felülvizsgálati kérelmem kiegészítésében rögzítettem, hogy álláspontom szerint a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú ítélete a 2019. december 23.-án felülvizsgálati kérelmemben rögzítettek túl a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) törvény 124. §. (2), (3) és (5) bekezdéseiben foglalt rendelkezéseibe is ütközik.

Rögzítettem, hogy a [REDACTED] Kormányhivatal PE/GYAM/17-40/2018 számú döntésével szemben a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben én nem kértem, hogy a T. Bíróság a tárgyi ügyet egyszerűsített perben bírálja el, sőt ezzel szemben azt kértem, hogy a T. Bíróság szíveskedjen tárgyalást tartani. Én a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) vonatkozó 5. §. (1) bekezdése alapján nem minősülök az eljárás egyéb résztvevőjének. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmében az eljárás egyéb résztvevőjének kizárólag a tanú, a hatósági tanú, a szakértő, a tolmács, a szemletárgy birtokosa és az ügyfél képviselője minősül, márpedig én a tárgyi közigazgatási eljárásban ügyfélnek minősültem, minősülök. A tárgyaláson kívüli eljárás szabályai szerint a bíróság a Kp. 124. § (5) bekezdése alapján egyszerűsített perben járhat el.

A felülvizsgálati kérelemben kifejtette szerint a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú ítélete sérti a Kp. 124. §. (2) és (3) és (5) bekezdését, hiszen úgy rendelte el a tárgyi ügy egyszerűsített perben történő elbírálását, hogy én azt a keresetben nem kértem, én egyéb résztvevőnek nem minősülök, ekként egyszerűsített per lefolytatásának nem lett volna helye, minthogy az ügy tárgyaláson kívüli elbírálásának sem, különös tekintettel arra, hogy én tárgyalás tartását kértem, vagyis az ítélet ezen okból is jogszabálysértő. Ezen túlmenően a bíróság végzést sem hozott az egyszerűsített perben való elbírálásáról, ezért is jogszabálysértő az ítélet.

8. A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását a 2020. február 11. napján kelt végzésével megtagadta. Végzésének indokolásában rögzítette, hogy „A Kúria megvizsgálta a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdésében foglalt befogadási okok alapján, és megállapította, hogy jelen ügyben a befogadás feltételei nem álltak fenn. A felperes felülvizsgálati kérelmében az ellentétes gyakorlatra hivatkozott, azonban fontos hangsúlyozni, hogy a felperes által idézett döntések pusztán egyedi, elsőfokú bírósági döntések, amelyek nem kerültek közzétételre

hivatalos gyűjteményben, ezért nem merülhetett fel a Kúria által közzétett ítélezési gyakorlattól való eltérés esete. A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását továbbá az egyszerűsített per alkalmazása vonatkozásában a joggyakorlat kialakításának szükségessége hivatkozással kérte. A Kúria a jelen ügyben azonban nem talált az egyszerűsített perrel kapcsolatos olyan kérdést, amely a felülvizsgálati kérelem befogadását indokolná, vagy olyan gyakorlatot amely a jogegységet – a jogintézmény jelenlegi gyakorlata mellett – veszélyeztetné.

[5] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását másrészt a felvetett jogkérdés különleges súlyára, illetve társadalmi jelentőségére hivatkozással kérte. A felperes által hivatkozott társadalmi jelentőségre alapozott oknál fogva a felülvizsgálati kérelem befogadásának akkor van helye, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt indokolt. E befogadási feltétel azt követeli meg, hogy a döntés a társadalom szélesebb körére – legalább áttételesen – jogi hatást gyakoroljon. Adott kiskorúval való kapcsolattartás végrehajtása tárgyában hozott határozat kapcsán ilyen társadalmi hatást a Kúria nem tartott megállapíthatónak.

[6] A felülvizsgálati kérelem befogadását nem indokolja a Kúria közzétett gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés sem és a Kúria a felülvizsgálati kérelem vizsgálata alapján nem látta indokoltnak az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárása kezdeményezését sem.

[7] Mindezek alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta.”

9. Azonos tárgyú ügyben, másik kapcsolattartási időpont kapcsán a Kúria befogadta a felülvizsgálati kérelmemet. Az ezzel kapcsolatos ítéletet, felülvizsgálati kérelmet és kiegészítését, és a felülvizsgálati kérelem befogadásáról rendelkező Kúriai végzés P/8 szám alatt csatolom.

3. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az Alaptörvény B. cikkének, R cikk (2) bekezdésének, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelme

4. Jogi háttér, a megsértett egyéb jogszabályhelyek megjelölése

A hivatkozott eljárásra a **közigazgatási perrendtartásról** 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) rendelkezései voltak alkalmazandóak.

A Ket. 2. §. (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy:

„A közigazgatási hatóság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékel, döntését valóságos tényállásra alapozza.”

A Ket. 3. §. (2) bekezdésének b) pontja rögzíti, hogy

„A közigazgatási hatóság:

b) hivatalból állapítja meg a tényállást, határozza meg a bizonyítás módját és terjedelmét, ennek során nincs kötve az ügyfelek bizonyítási indítványaihoz, ugyanakkor a tényállás tisztázása során minden, az ügy szempontjából fontos körülményt figyelembe kell vennie.”

A Ket. 50. §. (1) bekezdése szerint:

„A hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendőek a rendelkezésre álló adatok, bizonyítási eljárást folytat le.”

A gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet 33. §. (4) bekezdése szerint:

„Ha a gyámhivatal az (1) és a (2) bekezdésben foglaltak vizsgálata során megállapítja az önhiba fennállását végzéssel elrendeli a végrehajtást.”

A Ket. 1. §. (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy:

„A közigazgatási hatóság az eljárása során köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályok rendelkezéseit. Hatáskörét a jogszabályokban előírt célok megvalósítása érdekében, mérlegelési és méltányossági jogkörét a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolja.”

A Ket. 72. §. (1) bekezdés e) pontja rögzíti, hogy:

„A határozatnak - ha jogszabály további követelményt nem állapít meg - tartalmaznia kell

e) az indokolásban

ea) a megállapított tényállást és az annak alapjául elfogadott bizonyítékokat,

eb) az ügyfél által felajánlott, de mellőzött bizonyítást és a mellőzés indokait,

ec) a mérlegelési, méltányossági jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelésben, a méltányossági jogkör gyakorlásában szerepet játszó szempontokat és tényeket,

ed) a szakhatósági állásfoglalás indokolását, valamint a szakhatósági megkeresés mellőzésének okát,

ee) az ügyintézési határidő túllépése esetén az ügyintézési határidő leteltének napját, valamint az arról szóló tájékoztatást, hogy az ügyintézési határidőt mely, az ügyfélnek vagy az eljárás egyéb résztvevőjének felróható okból nem tartotta be, vagy hogy a 33/A. § alkalmazásának van helye,

ef) azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján a hatóság a határozatot hozta,

eg) a hatóság hatáskörét és illetékességét megállapító jogszabályra történő utalást”

A Ket. a 61. §. (1) bekezdése rögzíti, hogy:

„Az e törvényben meghatározott esetekben a kötelezettség felróható módon történő megszegése esetén eljárási bírság kiszabásának van helye. Ha az ügyfél vagy az eljárás egyéb résztvevője egyébként rosszhiszeműen jár el, a hatóság eljárási bírsággal sújthatja”

A Gyer. 33. §-a akként rendelkezik, hogy:

„33. §^{} (1)^{*} A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti kérelem benyújtásának*

a) – a kapcsolattartás pótlására, ennek hiányában a kapcsolattartásra – a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban – előírt határidő elteltétől, illetve

b) a (2) bekezdés szerinti veszélyeztető magatartás tudomásra jutásától számított 30 napon belül van helye.

(2) – A gyermek fejlődését veszélyezteti, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy a kapcsolattartásra kötelezett a kapcsolattartást rendező egyezségben, illetve a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltaknak önhibájából ismételten nem, vagy nem megfelelően tesz eleget, és ezáltal nem biztosítja a zavartalan kapcsolattartást.

(3) – A kapcsolattartás végrehajtása iránti kérelemnek a kapcsolattartásra jogosult vagy a kapcsolattartásra kötelezett általi visszavonása jogvesztő hatályú.

(4) – Ha a gyámhivatal az (1) és a (2) bekezdésben foglaltak vizsgálata során megállapítja az önhiba fennállását végzéssel elrendeli a végrehajtást. A gyámhivatal a végrehajtást elrendelő végzésben a mulasztó felet

a) felhívja, hogy a végzés kézhezvételét követően esedékes kapcsolattartásnak a kapcsolattartásra vonatkozó határozat szerinti időpontban és módon tegyen eleget, illetve hagyjon fel a gyermeknek a másik fél ellen történő nevelésével,

b) felhívja, hogy a jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartás pótlását a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül biztosítsa, és megjelöli a pótlás végső határidejét,

c) figyelmezteti az a) és a b) pont szerinti kötelezettség önhibából történő nem teljesítésének jogkövetkezményeire, és egyúttal a meghatározott cselekmény végrehajtása esetén igénybe vehető eszközök valamelyikét alkalmazza, továbbá

d) erre irányuló kérelem esetén kötelezi a kapcsolattartás megghiúsítása folytán keletkezett igazolt költségek viselésére.

(5) – Ha a kapcsolattartásra jogosult vagy a kapcsolattartásra kötelezett a (4) bekezdés szerinti végrehajtást elrendelő végzésben foglalt kötelezettségének nem tesz eleget, a gyámhivatal kérelemre végzéssel

a) a család- és gyermekjóléti központ kapcsolatügyeletének, illetve a család- és gyermekjóléti szolgálatnak a közreműködését vagy a védelembe vétel elrendelését kezdeményezheti, ha a kapcsolattartás gyakorlása konfliktusokkal jár, folyamatosan akadályokba ütközik, illetve a felek között kommunikációs zavarok állnak fenn,

b) dönt a feleknek a kapcsolattartás megszervezésére vonatkozó – a kapcsolattartás érdemét nem befolyásoló – kérelméről, így a gyermek átadásának és átvételének helyéről, időpontjának kismértékű változtatásáról, valamint az abban közreműködő személyekről.

(6) – Az (5) bekezdésben foglalt intézkedések meghozatalára a (4) bekezdés szerinti végrehajtást elrendelő végzés véglegessé válásától számított

a) egy éven belül van lehetőség, kivéve a (7) bekezdésben foglalt esetet, vagy

b) két éven belül van lehetőség, ha legalább két alkalommal bírság kiszabására került sor a végrehajtás elrendelésétől számított egy éven belül.

(7) – Ha az első év lejártakor végrehajtás iránti eljárás van folyamatban, a határidő meghosszabbodik a végrehajtás iránti eljárás befejeződéséig.

(8) – Ha a kapcsolattartásra kötelezett neki felróhatóan akadályozza a gyermeknek a kapcsolattartásra jogosulttal való kapcsolata kialakítását, fenntartását, a gyermeket bizonyíthatóan, a kapcsolattartásra jogosult ellen neveli és a kapcsolattartásra vonatkozó határozatnak a (4) és az (5) bekezdés szerinti végrehajtási intézkedések ellenére sem tesz eleget, a gyámhivatal

a) a szülői felügyeleti jog rendezése vagy a gyermek harmadik személynél történő elhelyezése iránt pert indíthat, feltéve, hogy az a kiskorú gyermek érdekében áll, és azt a szülő vagy harmadik személy is kéri, vagy

b) feljelentést tesz kiskorú veszélyeztetése vagy kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása miatt.”

A Gyer 30. §. (1) bekezdése szerint „Az elmaradt kapcsolattartást pótolni kell, ha az a kapcsolattartásra jogosultnak fel nem róható okból maradt el, feltéve, hogy a jogosult a kapcsolattartást szabályozó döntésben foglaltak szerint eleget tett előzetes tájékoztatási kötelezettségének vagy az előre nem látható akadályok felmerülését utólag igazolja.”.

A Kp. 85. §. (5) az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

„(5) Mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság azt is vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e.”

A Kp. 124. §. (2) és (3) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

„(2) A bíróság törvény eltérő rendelkezésének hiányában egyszerűsített perben jár el

a) a hatósági igazolvánnyal, a hatósági bizonyítvánnyal, valamint - az ingatlannyilvántartás kivételével - a hatósági nyilvántartás vezetésével kapcsolatos perben,

b) a kizárólag a hatósági eljárás egyéb résztvevőjének keresete alapján indult perben,

c) járulékos közigazgatási cselekménnyel kapcsolatos perben,

d) a felosztás kivételével a gyülekezési joggal kapcsolatos perben.

(3) A bíróság egyszerűsített perben bírálhatja el a pert, ha a felperes ezt a keresetlevélben kéri és az alperes a védíratban nem ellenzi. Az ügy egyszerűsített perben való elbírálásáról a bíróság ebben az esetben végzést hoz.”

A Kp. 118. §-a az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

„(1) A Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt indokolt.”

Álláspontom szerint a vonatkozó jogszabály – Kp. – értelmében, az elsőfokú bíróság súlyosan megsértette a Kp. rendelkezéseit azáltal, hogy erre irányuló kérelem és jogszabályi feltételek híján az egyszerűsített perek szabályai szerint járt el, ráadásul kifejtetett kérelem ellenére nem tartott tárgyalást, továbbá a megjelölt egyéb jogszabálysértésinek következményeként megalapozatlan, téves és jogszabálysértő ítéletet hozott. Továbbá a Kúria sértett jogszabályt azáltal, hogy felülvizsgálati kérelmem befogadást a Kp. 118. §-át sértő módon megtagadta.

IV. Az Alaptörvény B. cikkének, R cikk (2) bekezdésének, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelme

Az Alaptörvény ugyan explicite nem nevesíti a tisztességes eljáráshoz való jogot, ugyanakkor ezen alapjog az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből levezethető, figyelemmel az R) cikkben foglalt rendelkezésekre is.

A tisztességes eljáráshoz való jog kereteit olyan garanciák bástyázzák körül, amelyek nem korlátozhatóak a bírósági eljárások során. A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az Alaptörvény valamennyi garanciális szabályát átfogja, e garanciák érvényesülése azonban kizárólag a teljes eljárás górcső alá vonása esetén állapítható meg, miként ezek hiánya is. Erre mutatott rá az Alkotmánybíróság már a fentiekben idézett 6/1998. (III. 11.) AB határozata.

A tisztességes eljáráshoz való jog alapnormái közé tartozik a jelen ügyben releváns tisztességes tárgyaláshoz való jog, a jogorvoslathoz való jog, valamint azon bíróságok számára előírt kötelezettség, hogy biztosítsák, hogy az eljárásuk során az ügyfelek a bizonyítékaikat elő tudják terjeszteni és gyakorolhassák azon jogaikat, amelyek lehetővé teszik, hogy pártatlan és a jogszabályoknak megfelelő szakszerű döntés szülessen az ügyükben, továbbá a bíróságok számára előírt indokolási kötelezettség. Ugyan a kialakult alkotmánybírósági gyakorlat értelmében, nem nyer értékelést az alkotmányjogi panasz vizsgálata során az, hogy a jogalkalmazó bíróság a döntésének indokolása során megalapozott bizonyítékokat és érveket sorakoztat-e fel, illetőleg az sem, hogy a bizonyítékok értékelése helytálló módon történt-e meg, azonban megítélésem szerint egyértelmű és világos, hogy a tisztesség eljáráshoz való jog zsinórmértéke az, hogy az eljárás során az alkotmányos alapelveknek érvényesülniük kell.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog értelmezésére vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatot a 3025/2016. (II. 23.) AB határozat is összefoglalta. E döntés [indokolásának [19] bekezdése szerint .. egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári peres eljárásban így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulás joga [...] a tárgyalás igazságosságának biztosítása [...], a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése [...], a törvény által létrehozott bíróság [...], független és pártatlan eljárása [...], illetve a perek ésszerű időn belül való befejezése [...]

A tisztességes eljárás követelményei közül a törvényes bíróhoz való joggal, illetőleg a törvényes bírótól való elvonás tilalmával kapcsolatban az Alkotmánybíróság korábbi határozatában kifejtette: "[a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és az Egyezmény 6. Cikk 1. pontja értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét a törvény által felállított bíróság bírálja el. A törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el." {32/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [32]}

Az Alaptörvény az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a bírósági eljáráshoz biztosít jogot, és nem azt garantálja, hogy annak eredménye minden esetben helyes lesz. Az

igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében azonban az alkotmány további eljárási garanciát tartalmaz alkotmányos jogot a jogorvoslathoz [9/1992. (I. 30.) AB határozat].

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslathoz való jog tehát mindenkit megillet. Ennek azonban - mutatott rá az Alkotmánybíróság több határozatában - többféle formája lehet. "A jogorvoslathoz való jog, mint alkotmányos alapjog immanens tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy ugyanazon szerven belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége" (38/B/1992. AB határozat).

A jogorvoslati jog másik fogalmi eleme az, hogy a döntés jogot vagy jogos érdeket sért. Ez egyrészt a kifogásolhatóságot jelenti: jogorvoslat igénybevételének nem előfeltétele a tényleges sérelem igazolása, elég erre hivatkozni. A személynek joga van ahhoz, hogy állítsa a döntésgonos érdeket vagy jogot sértő voltát.

Az Alkotmánybíróság 3064/2014. (III. 26.) AB határozat, 20. bekezdése szerint **„Amennyiben viszont az eljárási jogszabálysértés éppen abban áll, hogy az eljárást le sem folytatták, az a jogorvoslathoz való alapjog sérelmét eredményezi.”**

1. „B” Cikk, azaz a Jobbiztonság sérelme

A T. Alkotmánybíróság kikristályosodott gyakorlatából az vezethető le, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését egyedi ügyekben kell vizsgálni, ám ha ennek hiánya kimutatható, akkor az, generálisan sérti a jogbiztonság alkotmányos alapelvét.

Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdése deklarálja: „Magyarország független, demokratikus jogállam.” Ezen alapvető követelmény megjelenik a vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatban, melynek megfelelően a 9/1992. (I.30.) AB határozat rögzíti, hogy „A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság.” Ennek tartalma pedig „(...) az állam- s elsősorban a jogalkotó- köteletségévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.”

A fentiekkel egyező véleményt fogalmaz meg a 11/1992. (III.5.) AB határozat, amelyet a korábbi, 56/1991. (XI.8.) AB határozat ekként erősít meg: „(...) a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket.”

Ezzel összefüggésben a T. Alkotmánybíróság 21/2014.(CII.15) AB határozatában kifejtette: „A jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lennie. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok

következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is."

A jogbiztonságoz való jogom sérült azáltal, hogy a bíróságok jogszabályba ütköző döntéseket hoztak, ezáltal megsértették a B. cikk (2) bekezdését, vagyis azt, hogy az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

2. „R” cikk sérelme

Az Alaptörvény R cikk (2) bekezdése szerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek. Álláspontom szerint sem a Budapest Környéki Munkaügyi Bíróság, sem pedig a Kúria nem tartotta be a rá irányadó szabályokat, hiszen a Budapest Környéki Munkaügyi Bíróság indokolási kötelezettségét súlyosan megsértette, a Kúria pedig jogszabálysértően minősítette tárgyi felülvizsgálati kérelmet olyannak, melynek befogadását a Kp. 118. §. kizárja. Megítélésem szerint az eljáró bíróságok ezáltal megsértették az Alaptörvény R cikk (2) bekezdését.

Az Alaptörvényben előírt követelmény, hogy „a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik”, mely jelen esetben nyilvánvalóan nem valósult meg, hiszen a bíróság a már kifejtettek szerint a törvényi előfeltételek híján állapította meg az anyai önhibát, úgy, hogy arra a kapcsolattartás pótlásának megkísérlése hiányában nem lett volna lehetősége. A pótlás megkísérlésének hiányában tehát nem vizsgálható, hogy az anyai önhiba fennállt-e, hiszen a jogosult önként mond le az őt megillető jogról, s az anyai felelősség csak akkor lenne megállapítható, ha a pótlás időpontjában sem biztosítja a kapcsolattartást.

3. A tisztességes eljáráshoz való jog (XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme

Álláspontom szerint nemcsak a jogi normáknak kell biztosítaniuk a kiszámítható szabályozást, hanem a gyakorlati jogalkalmazáson keresztül, azt áthatva kell ennek érvényesülnie. Különösen igaz ez az igazságszolgáltatás legfőbb letéteményesére a bírósági rendszer valamennyi fórumára. Ennek alapján joggal lehetne arra építeni, hogy a bíróságok az ügyek elbírálása során a Kp. és az Alaptörvény szem előtt tartásával járnak el, alávetve magukat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglaltaknak. Jelen esetben azonban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésbe ütköző módon járt el, egyúttal megsértve a jogbiztonság követelményét akkor, amikor az egyértelmű rendelkezést tartalmazó normát nem, illetve jogszabálysértően alkalmazta, ezáltal jogszabálysértően folytatta le az eljárást a Kp. 124. §-ban szabályozott egyszerűsített per szabályai szerint, és jogszabálysértően mellőzte tárgyalás tartását, holott erre kifejezett kérelmet terjesztettem elő. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése külön nevesíti a nyilvános tárgyaláshoz való jogot, melytől engem a támadott bírói döntések megfosztottak.

A bíróság ezáltal ellehetetlenítette az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Megsértette a Kúria is a vonatkozó jogszabályt, amikor megtagadta a Kp. 118. §-a alapján a kérelem befogadását.

A Kp. 124. §. (2) bekezdése a jogszabály céljával összhangban akként értelmezhető és értelmezendő, hogy a bíróságnak kizárólag a törvény által taxatív felsorolt esetekben van lehetősége az ügyet az egyszerűsített per szabályai szerint lefolytatni.

Ezen törvényi felsorolás alól jelöl meg egy kivételt a Kp. 124. §. (3) bekezdése, mely a jogszabály céljával összhangban akként értelmezhető és értelmezendő, hogy a bíróságnak a Kp. 124. §. (2) bekezdésében felsorolt eseteken túl akkor van lehetősége az eljárást az egyszerűsített per szabályai szerint lefolytatni, ha ezt a felperes a keresetlevélben kéri és az alperes a védiratban nem ellenzi. Ebben az esetben az ügy egyszerűsített perben való elbírálásáról a bíróságnak végzést kell hoznia, s az (5) bekezdés értelmében tárgyaláson kívül kell döntenie

Erre figyelemmel a Közigazgatási perrendtartásról szóló törvény értelmében a Budapest Környéki Munkaügyi Bíróság a jogszabályi feltételek híján nem alkalmazhatta volna az egyszerűsített per szabályait, hiszen a [REDACTED] Kormányhivatal PE/GYAM/17-40/2018 számú döntésével szemben a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben én nem kértem, hogy a T. Bíróság a tárgyi ügyet egyszerűsített perben bírálja el, sőt ezzel szemben azt kértem, hogy a T. Bíróság szíveskedjen tárgyalást tartani. Én a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) vonatkozó 5. §. (1) bekezdése alapján nem minősülök az eljárás egyéb résztvevőjének. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmében az eljárás egyéb résztvevőjének kizárólag a tanú, a hatósági tanú, a szakértő, a tolmács, a szemletárgy birtokosa és az ügyfél képviselője minősül, márpedig én a tárgyi közigazgatási eljárásban ügyfélnek minősültem, minősülök. A tárgyaláson kívüli eljárás szabályai szerint a bíróság a Kp. 124. § (5) bekezdése alapján egyszerűsített perben járhat el.

Fentiek értelmében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú ítélete sérti a Kp. 124. §. (2) és (3) és (5) bekezdését, hiszen úgy rendelte el a tárgyi ügy egyszerűsített perben történő elbírálását, hogy én azt a keresetben nem kértem, én egyéb résztvevőnek nem minősülök, ekként egyszerűsített per lefolytatásának nem lett volna helye, minthogy az ügy tárgyaláson kívüli elbírálásának sem, különös tekintettel arra, hogy én tárgyalás tartását kértem, vagyis az ítélet ezen okból is jogszabálysértő. Ezen túlmenően a bíróság végzést sem hozott az egyszerűsített perben való elbírálásáról, ezért is jogszabálysértő az ítélet, mely megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat, ezen belül a tisztességes tárgyaláshoz való jogomat, hiszen a tárgyalás megtartásáról jogszabályi előfeltételek híján, kifejezett kérelmem ellenére fosztott meg. Tekintve, hogy a Kp. megjelölt rendelkezéseit a bíróság a törvényi előfeltételek híján alkalmazta, nyilvánvaló, hogy eljárása jogszabálysértő. ekként sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

Álláspontom szerint az elsőfokú bíróság döntése azért is jogszabálysértő, mert a felülvizsgálati kérelemmel érintett közigazgatási eljárás során a hatóság azért állapította meg a panaszos önhibáját és sújtotta eljárási bírsággal, mert azt állapította meg, hogy a panaszos a 2016. október 21.-re eső kapcsolattartási alkalom vonatkozásában a kapcsolattartásra vonatkozó döntésnek önhibájából nem tett eleget és ezáltal nem biztosította a zavartalan kapcsolattartást. Azonban a hatóság – és az eljáró bíróság is – figyelmen kívül hagyta azt a jogszabályi követelményt, hogy a kapcsolattartás akkor tekinthető elmaradtnak, ha a kapcsolattartást rendező döntés alapján megjelölt időpontban, valamint pótlás esetén a pótlás időpontjában sem valósult meg a kapcsolattartás.

Tekintettel arra, hogy [REDACTED] kérelmezőnek lehetősége lett volna az elmaradt kapcsolattartás helyett, a pótlás időpontjában elvinni a gyermekeit, vagyis a kapcsolattartás pótlását igénybe venni, azonban ezt nem tette meg, a kérelmező önmaga mondott le a számára

biztosított jogosultságról.

Mivel tehát a kérelmező nem élt a kapcsolattartás pótlásának lehetőségével, ezért nem hivatkozhat az anyai önhibára sem az elmaradt kapcsolattartás miatt. Így a Gyer. 33. §-nak rendelkezései szerint, az elmaradt kapcsolattartás végrehajtását eredménnyel nem kérhette a jogosult, ekként a támadott közigazgatási határozat jogszabálysértően rendelte el a végrehajtást.

E körben szükséges kiemelni, hogy a hatóság korábbi azonos felek között, azonos tényállás alapján indult eljárásban a jelen eljárásban támadott határozattal szemben azt állapította meg, hogy „pótlásra előírt lehetőség megkísérlésének hiányában az anyai önhiba vizsgálatára és így végrehajtás elrendelésére a kapcsolattartás elmaradása tekintetében nincs lehetőség” (PE/GYAM/17-41/2018). Míg egy másik döntésében azt, hogy „Míthogy a kérelem tárgya az anya felelősségre vonása, azonban a pótlást az apa meg sem kísérelte, ezért az anya a pótlás akadályozásával, zavarásával kapcsolatban semmilyen magatartást nem fejtett ki, így az anyai cselekvés hiányában nyilvánvalóan érdemben nem vizsgálhatóak a cselekvés mögött meghúzódó értelmi, érzelmi motivációk” (PE/GYAM/17-41/2018 számú)

Fontos e körben még azt is kiemelni, hogy a hatóság korábbi döntéseiben arra is hivatkozott, hogy „Amennyiben a pótlás időpontjában sem biztosítja a gondozó szülő a kapcsolattartást, akkor van joggal lehetősége az édesapának a végrehajtási kérelem benyújtására, a hatóságnak pedig az eljárás lefolytatására.” (PE/GYAM/338-10/2017. számú végzés)

E körben a T. Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság korábbi eljárások során meghozott 206.Kpk.50.034/2018/18., 206.Kpk.50.035/2018/18., 206.Kpk.50.036/2018/18. számú döntéseiben [REDAKTOR] által az alperesi határozatok miatt előterjesztett felülvizsgálati kérelmeit elutasította és a bíróság kifejtette, hogy:

„A bíróság egyetértett a kérelmezettel abban, hogy a kapcsolattartás akkor tekinthető elmaradtnak, ha a kapcsolattartást rendező döntés alapján megjelölt időpontban, valamint pótlás esetén a pótlás időpontjában sem valósult meg a kapcsolattartás. Tekintettel arra, hogy a kérelmezőnek lehetősége lett volna az elmaradt kapcsolattartás helyett, a pótlás időpontjában elvinni a gyermekeit, vagyis a kapcsolattartás pótlását igénybe venni, azonban ezt nem tette, a kérelmező önmaga mondott le a számára biztosított jogosultságról.

Mivel tehát a kérelmező nem élt a kapcsolattartás pótlásának lehetőségével, ezért nem hivatkozhat az anyai önhibára sem az elmaradt kapcsolattartás miatt. Így a Gyer. fent idézett rendelkezései szerint, az elmaradt kapcsolattartás végrehajtását eredménnyel nem kérhette.

A kérelmező maga jelentette ki, hogy a hatóságtól alapvetően nem az elmaradt kapcsolattartás pótlását, hanem kizárólag a gyermekek édesanyjának szankcionálását kérte az elmaradt kapcsolattartások és azon magatartása miatt, amely a kapcsolattartás teljes körű megakadályozását célozta. A bíróság ugyanakkor rámutat, hogy a jogszabályi rendelkezések alapján a kérelmezőnek erre lehetősége akkor lett volna, ha a számára jogosultságként biztosított kapcsolattartás pótlásával élt volna.”

Ekként tehát a [REDAKTOR] Kormányhivatal közigazgatási határozata jogszabálysértő, hiszen úgy rendelte el a kapcsolattartás végrehajtását, és úgy sújtotta a panaszost bírsággal, hogy a végrehajtás elrendelésre nem volt jogszabályi lehetőség, hiszen a jogosult nem élt a

kapcsolattartás pótlásával, melynek hiányában azonban a végrehajtás nem rendelhető el a Gyer. vonatkozó rendelkezései szerint.

Fontos körülmény, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget e tekintetben indokolási kötelezettségének hiszen nem fejtette ki ítéletében, hogy a korábbi azonos tényállást rögzítő határozataihoz képest milyen okból jutott jelen esetben más megállapításra, s nem fejtette ki a mérlegelésnél irányadó szempontokat sem, illetve e körben iratellenes megállapításokat tett.

A bíróságok számára előírt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye azt jelenti, hogy a bíróságnak a döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Amennyiben az indokolás kötelezettséget a bíróság alkotmányjogi értelemben megsérti, az az adott eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. Ebből következően a tisztességes eljárásból fakadó elvárás a bíróságok részéről az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása. E körben a t. Alkotmánybíróság 7/2013 (III.1.) AB határozatban kifejtette, hogy: „Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossggal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”

A támadott elsőfokú bírósági határozat merőben eltér az azonos tárgykörben, azonos tényállás mellett hozott bírósági határozatokkal, mégpedig akként, hogy a Gyer. vonatkozó rendelkezéseit – Gyer. 33. §. (1), (2) és (4) - is megsértette, mely eltérést nem indokolta meg.

A támadott elsőfokú bírósági határozat tévesen állapította meg a tényállást, és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy „az alperes a bizonyítékok mérlegelése során helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az anyai önhiba megállapítható a tekintetben, hogy nem készítette fel a gyermekeket a kapcsolattartásra.”. A bíróság ezen megállapításával megsértette a Kp. 85. §. (5) bekezdését, hiszen a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége az [REDACTED] Kormányhivatal határozatból nem volt megállapítható, különösen úgy, hogy a [REDACTED] Kormányhivatal döntése során megsértette a Ket.50. §-át, a 61. §. (1) bekezdését, a 72. §. (1) bekezdés e) pontját, a Ket. 1. §. (1) bekezdését, Ket. 2. §. (3) bekezdését, továbbá a Ket. 3. §. (2) bekezdésének b) pontját, valamint a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet 33. §. (1), (2) és (4) bekezdését, s a fentiekből kitűnően az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági határozat is a fent megjelölt jogszabályi helyekbe ütközik.

Fontos körülmény, hogy azon határozat minősül mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatnak, amelyben a hatóság döntését olyan jogszabályra alapozza, mely kizárólag a döntés kereteit jelöli ki. Mérlegelési jogkörben hozott határozat az is, ahol a döntési lehetőségeket meghatározó jogszabályi rendelkezés a döntés meghozatalának feltételeit és szempontjait nem jelöli meg. Az a közigazgatási határozat nem minősül mérlegelési jogkörben hozott határozatnak, amelyben a hatóság a határozathozatalhoz szükséges bizonyítékok értékelése alapján döntési lehetőségeket nem biztosító jogszabály alkalmazásával dönt.

Fentiek tükrében megállapítható, hogy a támadott másodfokú hatósági határozat mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatnak minősül, mely közigazgatási határozat felülvizsgálatának célja - a közigazgatási perek általános céljával összhangban - a határozat törvényességének elbírálása. A mérlegelési szempontok vizsgálatának elmulasztása a határozat megalapozatlanságát eredményezi. Jelen esetben a hatóság a mérlegeléshez szükséges bizonyítást nem folytatta le, s a mérlegelési szempontok vizsgálatát elmulasztotta, azokat határozatában nem kellően rögzítette, nem kellően indokolta, így a támadott elsőfokú bírósági ítélet azáltal, hogy a felperesi keresetet elutasította a Kp. 85. §. (5) bekezdésébe ütköző döntést hozott.

Az elsőfokú döntésnek tehát meg kellett volna jelölnie, hogy mik voltak azok a tények, adatok, bizonyítékok a perben felmerülő és felajánlott lehetséges bizonyítékok közül, amit ténylegesen bizonyítékként értékelt, illetve volt-e olyan, amit kirekesztett a bizonyítékok köréből. A bizonyítékok mérlegelése kapcsán általa rögzítettek iratellenes megállapításokon alapulnak, s nem jelölte meg konkrétan azt sem a bíróság, hogy melyek voltak azok a körülmények, amiket irányadónak vett, illetve e tekintetben is iratellenes megállapításokat tett, melyből fakadóan megállapítható, hogy jogszabály által előírt indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Továbbá az elsőfokú bíróságnak az egyes bizonyítékokat azok összességében, teljes bizonyító tartalmával kellett volna értékelnie, melyet elmulasztott.

A bíróságoknak az indokolási kötelezettség keretében a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó előadásairól és ennek értékeléséről a határozatukban mindenféleképpen számot kell adniuk. **E körben hangsúlyozni kívánom, hogy a Budapest Környéki Munkaügyi Bíróság ítéletében nem határozta meg, hogy mely bizonyítékokat fogadta el, s melyeket zárta ki a bizonyítékok köréből, mely a fentiekben idézett Alkotmánybírósági döntés értelmében a bíróság ítéletének alkotmányellenességét jelenti.**

Ebből következően a bíróság indokolási kötelezettségének álláspontom szerint Alaptörvényt sértő módon nem tett eleget.

Fentiekből következően megállapítható, hogy a jelen alkotmányjogi panasszal támadott döntés meghozatala során a bíróság Alaptörvénybe ütköző módon járt el, hiszen az Alaptörvénnyel ellentétesen jogalkalmazása során az alkalmazott jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte, mely tényt az Alkotmánybíróság jogosult vizsgálni. Az Alkotmánybíróság jogosult továbbá vizsgálni, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e, jelen ügyben pedig egyértelműen megállapítható, hogy a bíróság indokolási kötelezettségének Alaptörvényt sértő módon nem tett eleget.

Fentiekben túl álláspontom szerint megállapítható, hogy a jelen ügyben eljáró Budapest Környéki Munkaügyi Bíróság az ügyet az alkalmazandó és hatályos jogszabályi rendelkezések [2004. évi CXL. törvény 50. §-ába, a 61. §. (1) bekezdésébe, továbbá a 72. §. (1) bekezdés e) pontjába, és a Ket. 1. §. (1) bekezdésébe, továbbá a 2. §. (3) bekezdésébe, valamint a Ket. 3. §. (2) bekezdésének b) pontjába, és a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet 33. §. (1), (2) és (4) bekezdésében, valamint a Kp. 85. §. (5) bekezdésében, és a 124. §. (2), (3) és (5) bekezdéseit] figyelmen kívül hagyásával, illetve téves értelmezésével, téves megállapítások alapján, jogszabálysértő bizonyíték-értékelés útján bírálta el.

Előadom, hogy a T. Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban rögzítette, hogy: „az indokolás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.... A bírói függetlenségnek nem korláta, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.”

A sérelmezett bírósági döntés Alaptörvénybe ütközése álláspontom szerint több okból is megállapítható.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság mint elsőfokú bíróság ítélete nyilvánvalóan jogszabálysértő, hiszen a Kp. 78. § (2) bekezdése világosan meghatározza, hogy a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. A Pp. 346. (4) bekezdése alapján az ítéletnek a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást kell tartalmaznia.

Ezen törvényi előírásokat a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság döntésének meghozatala során figyelmen kívül hagyta, azonban ennek okát semmivel sem indokolta. Indokolásából nem derült ki, hogy ítéletének meghozatalakor az eljárásban felmerülő és felajánlott lehetséges bizonyítékok közül, mi volt az, amit ténylegesen bizonyítékként értékelt, illetve volt-e olyan, amit kirekesztett a bizonyítékok köréből, illetve a bizonyítékok mérlegelése kapcsán általa rögzítettek iratellenes megállapításokon alapulnak, s nem jelölte meg konkrétan azt sem, hogy melyek voltak azok a körülmények, amiket irányadónak vett, illetve e tekintetben is iratellenes megállapításokat tett. Döntése ezen okokból nyilvánvalóan jogszabálysértő, és kellő indokolás hiányában Alaptörvénybe ütköző, mégpedig a tisztességes eljáráshoz való alapjogba.

Álláspontom szerint a hatályos jog nem alkalmazása, figyelmen kívül hagyása az adott bírósági döntés Alaptörvény-ellenességéhez vezet.

Bírósághoz fordulás jogának és a jogorvoslathoz való jog sérelme (XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés - Kúria végzése

A Kúria megjelölt számú végzése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, tekintettel arra, hogy a Kp. 118. §-a pontosan meghatározza, hogy mely esetekben befogadható a felülvizsgálati kérelem.

A felülvizsgálati kérelmemben kifejtettem, hogy a 118. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottnak a befogadást abban látom biztosíthatónak, hogy a felülvizsgálati kérelemmel támadott a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által hozott 6.K.27.397/2019/15 számú ítélet azonos felek között felmerült azonos tényállás mellett eltérően értelmezte a

vonatkozó jogszabályokat – utalva itt elsődlegesen a Gyer. (1), (2) és (4) bekezdéseire – s a korábbi a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által 206.Kpk.50.034/2018/18., 206.Kpk.50.035/2018/18., 206.Kpk.50.036/2018/18. számon hozott határozatokkal szöges ellentétben álló döntést hozott, mégpedig úgy, hogy az egyes határozatok alapjául szolgáló tényállások megegyeztek egymással. Erre tekintettel rögzítettem, hogy álláspontom szerint a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében szükséges, hogy a T. Kúria a felülvizsgálati kérelmet befogadja, és döntésével kialakítsa a Gyer. vonatkozó rendelkezéseinek értelmezéséhez, megfelelő alkalmazásához szükséges gyakorlatot, s ekként biztosítsa, hogy az azonos tárgyú perekben egységesen kerüljenek alkalmazásra Gyer vonatkozó rendelkezési – vagyis elsődlegesen a Gyer. (1), (2) és (4) bekezdése. Kifejtettem azt is, hogy fontos lenne e körben azt is tisztázni, hogy amennyiben a jogosult nem él a kapcsolattartás pótlásának lehetőségével, akkor alappal hivatkozhat-e az anyai önhibára az elmaradt kapcsolattartás miatt. E körben további tisztázásra szoruló kérdés, hogy a kapcsolattartás akkor tekinthető-e elmaradtnak – s ezáltal szankció akkor alkalmazható-e -, ha a kapcsolattartást rendező döntés alapján megjelölt időpontban, valamint pótlás esetén a pótlás időpontjában sem valósult meg a kapcsolattartás, vagy pótlástól függetlenül alkalmazandóak a jogszabályi következmények.

Ezen kérdéskör tisztázásának kiemelt társadalmi jelentősége is van – indokolás a Kp. 118. (1) bekezdés b) pontja vonatkozásában -, hiszen ezáltal elkerülhetőek lennének a kapcsolattartás végrehajtási ügyekben az azonos tényállás kapcsán merőben eltérő jogszabályi értelmezések, s ezáltal az ítélkezés kiszámíthatóvá válna.

A Kp. 118. § (1) bekezdése alapján a befogadási indokaimat a már kifejtettek túl a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontja alapján azzal egészítettem ki, hogy álláspontom szerint a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása érdekében szükséges annak Kúria által történő meghatározása, hogy a Kp. vonatkozó 124. § (2), (3) és (5) bekezdéseiben foglaltak alapján elrendelhető-e úgy egyszerűsített per szabályainak alkalmazása, ha a keresetben ez nem lett kérve, a keresetet pedig nem az eljárás egyéb résztvevője terjeszti elő, mégpedig úgy, hogy kifejezetten kéri tárgyalás tartását.

A Kúria a befogadást elutasító végzésben többek között arra hivatkozott, hogy jelen ügyben azonban nem talált az egyszerűsített perrel kapcsolatos olyan kérdést, amely a felülvizsgálati kérelem befogadását indokolná, vagy olyan gyakorlatot amely a jogegységet – a jogintézmény jelenlegi gyakorlata mellett – veszélyeztetné. Vagyis a Kúria befogadásra alkalmatlannak ítélte azon felülvizsgálati kérelmet, melyben kifejezetten arra hivatkoztam, hogy sérültek többek között az alkotmányos alapjogaim azáltal, hogy az elsőfokú bíróság úgy alkalmazta az egyszerűsített per szabályait, hogy ennek jogszabályi feltételei nem álltak fent, s ezáltal megfosztott a nyilvános tárgyaláshoz való jogomtól. A Kúria jelen eljárásban eljáró tanácsa arra hivatkozik, hogy nincs olyan gyakorlat, amely a jogegységet veszélyeztetné, ezzel szemben azonban a Kúria az azonos tárgyú ügyben a Kfv.II.37.059/2020/2. számú végzésében éppen ellenkezőleg döntött, és a már hivatkozott okokra alapítottn befogadta a felülvizsgálati kérelmet, mely már önmagában mutatja, hogy a jogegység veszélyeztetve van.

Tévesen hivatkozik arra a Kúria, hogy „adott kiskorúval való kapcsolattartás végrehajtása tárgyában hozott határozat kapcsán ilyen társadalmi hatást a Kúria nem tartott megállapíthatónak.”, hiszen az, hogy az elsőfokú bíróság a kapcsolattartás végrehajtására irányuló eljárásban jogszabálysértő módon alkalmazza az egyszerűsített per szabályait, olyan téves gyakorlat, amely más ügyek megítélésére is kihatással bírhat,

hiszen az általam hivatkozott két eljárásban is ezen törvénysértő gyakorlatot folytatta a bíróság.

Mindezekre figyelemmel a Kúria döntésével szemben a Kp. 118. §-a alapján a felülvizsgálati kérelem befogadásának az ügy érdemére kiható jogszabálysértés miatt a jogegység biztosítása, ezen belül a joggyakorlat egységének biztosítása, a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége, a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt indokolt volt.

A Kúria azon döntésével, hogy a felülvizsgálati kérelmem befogadását megtagadta megsértette a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat – XXVIII. cikk (1) bekezdés -, vagyis elzárt azon alapjogom gyakorlásától, hogy ügyemet törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el, így megvonták tőlem a bírósághoz fordulás jogát. Miután ezt a Kúria, mint legfelsőbb bírói fórum végzése eredményezte, ennek következtében a jogorvoslathoz való jogom – XVIII. cikk (7) bekezdés - is sérült, tekintve, hogy felülvizsgálati kérelmem érdemben nem került elbírálásra. Ebből következően az eljárási jogszabálysértés éppen abban áll, hogy az eljárást a jogszabályi rendelkezések ellenére le sem folytatták, mely jogorvoslathoz való alapjog sérelmét eredményezi. Hangsúlyozom, hogy a Kúria tévedett akkor, amikor jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező eljárásban a felülvizsgálati kérelmet nem találta a Kp. 118. §-a alapján befogadhatónak. Ezen téves bírói döntés eredményezi a bírósághoz fordulás jogának és végső soron a jogorvoslathoz való alapvető jog sérelmét. Álláspontom szerint ezek alapvető alkotmányjogi jellegű kérdések.

Összegzés

Fentiek értelmében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság döntésével megsértette az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt jogaimat azáltal, hogy egy mindenkire kötelező érvényű jogszabály kötelezően alkalmazandó rendelkezéseit figyelmen kívül hagyott, hiszen az egyszerűsített per szabályait alkalmazva tárgyalást nem tartott, s az indokolási kötelezettségét nem merítette ki, s olyan történéseket, illetve azok elmaradását írta a terhemre, mely jogszabály alapján tőlem nem várható el, s terhemre nem írható. A bíróság a bizonyítékok értékelését jogszabálysértő módon végezte el.

A vonatkozó jogszabályi rendelkezések gyakorlatilag figyelmen kívül hagyása révén sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom, mely a XXVIII cikk (1) bekezdésének sérelmét jelenti.

Fentiekre tekintettel az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése értelmében, miszerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek, a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a jelen ügyben nem alkalmazhatta volna a Kp. 124. §-a értelmében az egyszerűsített per szabályait, és tárgyalást kellett volna tartania.

Tekintettel arra, hogy álláspontom szerint megállapítható, hogy a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének meghozatala során figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot, a jogszabályokat nem tartotta be, továbbá nem teljesítette a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az indokolási kötelezettségét

akkor, amikor nem határozta meg, hogy miket fogadott el bizonyítéknak, s mik voltak azok, amit kirekesztett a bizonyítékok köréből, és ezáltal a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét okozta, melyből fakadóan megállapítható a tisztességes eljáráshoz való alapjogom megsértése, és a döntés Alaptörvény-ellenessége. Szintén megállapítható a tisztességes eljáráshoz való alapjogom megsértése a Kúria téves jogalkalmazása folytán, hiszen sérült a bírósághoz fordulásra és jogorvoslathoz való jogra vonatkozó alkotmányos alapjogom.

Az Abtv. 29. §-a vonatkozásában rögzítem, hogy a megjelölt elsőfokú bírói döntést (Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú ítélete) is érdemben befolyásolta a fentiekben részletesen körülírt alaptörvény-ellenesség, minthogy a Kúria végzését is.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által hozott fenti számú ítélet és a Kúria végzésének meghozatala az Abtv. 29. §-a alapján alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, amely a jogállamiságot és a jogbiztonságot is veszélyezteti, hiszen az eljárásban egyáltalán nem érvényesült az az Alaptörvényben rögzített alapelv, mely szerint **pártatlan bíróságnak tisztességes tárgyaláson** kell, hogy elbíralja a jogalanyok ügyeit (iratellenes megállapítások, egyoldalú bizonyíték értékelés), s a Kúriabefogadást megtagadó döntése folytán ez a felülvizsgálati eljárásban sem érvényesülhetett.

Ebből következően tehát alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az, hogy a tisztességes bírósági eljárás követelményének megfelel-e, ha a bíróság ítéletének meghozatala során számos jogszabálysértést követ el, jogszabályi előfeltétel híján speciális eljárási szabályokat alkalmaz, tárgyaláson kívül dönt. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az is, hogy a Kp. 118. §-nak alkalmazási körében mi minősül olyan alapvető jelentőségű kérdésnek a joggyakorlat egységének biztosítása, a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége, és a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében, mely a felülvizsgálati kérelem befogadást indokolja.

KÉRELEM

Tisztelt Alkotmánybíróság, a fentiekben részletesen kifejtett indokok alapján kérem, hogy a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú ítéletének és a Kúria Kfv.III.37.093/2020/2. számú végzésének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott ítéletet és végzést semmisítse meg.

Budapest, 2020. április 29.

Tisztelettel,

Az indítványozó képviselőjében:

Mellékletek:

P/1.: ügyvédi meghatalmazás

P/2.: Kúria Kfv.III.37.093/2020/2 számú végzése

P/3.: Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.397/2019/15. számú *ítélete*

P/4.: [REDACTED] Járási Hivatal PE05/GYAM/224-90/2018. számú határozata

P/5: Budakörnyéki Járásbíróság 8.P.20.760/2014/34. és 8.P.20.760/2014/69. számú végzései

P/6: [REDACTED] Kormányhivatal PE/GYAM/17-40/2018. számú határozata

P/7: Bírósági felülvizsgálati kérelem

P/8 2019. december 22., 2019. december 30. napján kelt felülvizsgálati kérelem és kiegészítése

P/9: Kúriai végzés